

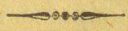
шпа шарени чурупки. Той се много зарадва.
Царицата. — Само сребролюбieto е останжло още
 него. Слушай дъще: на тебе се уповавамъ сега:
 нѣ човекъ ще дойде на брѣгъгъ. Чакай го надъ
 дата и го посрѣсни. Той ни е близень — твой ба-
 е той.

Русалчицата. — Тоя ли, който остави тебе и се
 ени за една смъртна?

Царицата. — Да, той. Ласкай го колкото знаешъ
 раскажи му сичко що знаешъ за своето раждане,
 кто и за мене. И ако те попита: дали смъ го за-
 вила или нѣ — кажи че го помнѣ и обичамъ
 съ и че го чакамъ. Разбра ли ме?

Русалчицата. — Да, разбрахъ те.

Царицата. — Вжрви прочее. (Остая сама). Откакто
 хвѣрихъ безъ память въ рѣката, като отчаена и
 зрѣна дщера, откакто се намѣрихъ студена и
 сушна русалка въ джното на Днѣпръ, изминали смъ
 цѣли дванадесетъ години; сѣки день мислѣ азъ
 съ да си отмѣтиж и вѣрвамъ че е настанжлъ ве-
 скелаемий отъ мене часъ.

ЯВЛЕНИЕ ШЕСТО.

Брѣгъгъ на Днѣпръ.

Князьт. — Невидима сила неволно ме влече кжмъ
 наскжрбенъ брѣгъгъ. Сичко ми напомня тука ми-
 юто, сичко ми напомня сладката и скжрбната
 енда на младостъта ми. Тука, нѣкога, свободень
 осѣцахъ свободна любовь. Азъ бѣхъ щастливъ.
 умний азъ! . . . какъ можѣхъ така безсмисленно